

BEX HOGAN

VIHAR ÉS
FÁJDALOM
SZIGETEI

VIPERA

Dream
válogatás

BEX HOGAN

—→ részlet ←—

Nem kell felboncolnom a madarat ahhoz, hogy tudjam, mi végzett vele. Egy pillanattal előbb a szemem láttára repült neki az árbócnak, ernyedte teste a fedélzetre zuhant, megrepedt koponyája roppant egyet az ujjaim között, ahogy felemeltem. De engem nem is a halála érdekel. Azt akarom tudni, hogyan élt.

Az első vágás után vér csordul ki a fekete tollakra, onnan pedig az ujjamra. Még langyos. Letörlöm. Nem mint ha finnyás lennék, csak rendesen akarom látni a finom csontozat mögött az apró szerveket.

Korábbi hasonló kísérleteimből megtanultam, hogy az érintésnek gyöngédnek kell lennie. Egyetlen hibás mozdulat, és a törekeny test összeomlik, magába temeti titkait.

Az ajtót megzörrentő kopogtatás váratlanul ér, és összszerезzenek. A kéretlen látogató miatt a madarat átkozódva egy rongyba csavarom, és elrejttem a közeli ládába. Az sem érdekel, hogy a vér a holmimra szivároghat belőle. Sokkal rosszabbul járok, ha lelepleznek.

A kezemet tisztára törlöm, de az ajtót csak résnyire nyitom ki, arra az esetre, ha netán nem tüntettem volna el minden terhelő bizonyítékot, de csak az egyik matróz az, és nyilvánvaló, hogy nem szívesen jött.

– A kapitány hívat – mondja.

– Köszönöm – válaszolom, mire a legény el is tűnik.

Azt már rég megtanultam, hogy a kapitányt nem jó megvárakoztatni, úgyhogy gyorsan ellenőrzöm a ruhámat, látok-e rajta vérfoltot, eltüntetem a vérnyomokat a körmöm alól, és megindulok a hajón át a kapitány szálása felé.

A legénység egy része üdvözl, ahogy elmegyek mellettük, mások tudomást sem vesznek rólam, de nem érdekel. A Kígyók között a tiszteletet ki kell érdemelni, és én semmit sem tettem még, hogy megszerezsem a tiszteletüket.

Hárman összedugott fejjel sutyorognak.

Hátat fordítanak, ahogy elmegyek mellettük, kizárnak a beszélgetésből, de a hangjuk mégis elér hozzám.

– Úgy hallottam, nyugaton még most is vannak olyan mágusok, akik egyetlen szóval lemállasztják az ember csontjairól a húst.

Én még a mágia említésébe is beleborzongok. Létezik-e vagy sem, most még egy mágussal is szívesebben találkoznék, mint a kapitánnyal, bármilyen kegyetlen híruk is van a varázslóknak.

A kapitány kabinja előtt vár rám valaki. Bronn, az egész hajó legveszélyesebb embere áll őrt. Ingujját feltúrta, és nagyon igyekszem, hogy ne nézzek rá napbarnított bőrére. Erős, halált hozó karja van, de én azt is tudom, hogy ugyanakkor milyen gyengéd is lehet. Volt idő, amikor a közelében biztonságban éreztem magam. De most már csak a kapitány védelméért él, és azért, hogy végrehajtsa annak gyűlöletes parancsait. Elnyomom a nagyon is gyorsan feltörő keserűséget.

Amikor meghallja, hogy közeledem, megfordul, és alig észrevehetően bólint.

– Már vár – mondja, és kinyitja az ajtót, majd int, hogy lépjek be.

A kabinban minden arra szolgál, hogy megfélemlítse az elfogott ellenséget, és én szinte mindentől undorodom benne, különösen a polcokra kirakott, nagy üvegekben tartósított emberi testrészekről. A halál szaga mindig ott lebeg a levegőben, de feltételezem, hogy ez szándékos.

A kapitány – a Keleti-szigetek fölötti uralmáról ékesen szóló kincsekkel és trófeákkal körülvéve, mögötte az ülő-

fáján éberen kuporgó, Karom névre hallgató tengeri keselyűvel – az asztalánál ül.

Ő az apám.

Nincs egyedül. Mellette ott áll az elsőtisztje, egyben legrégebbi barátja, Cleeve, akit bácsikámnak kellene szólítanom, de ez nagyon nehezemre esik, mert Cleeve vérszomjas kéjenc, és én ki nem állhatom.

Az íróasztal előtt két matróz egy korábban már csúnyán összevert, megbéklyózott nőt fog közre. Felismerem benne egyik újoncunkat, de a neve hirtelen nem jut eszembe.

Bronn nesztelenül átmegy a kabinon, és megáll apám másik oldalán. Sejttem, hogy nem tetszik majd, amit látni fogok, és minden erőmet összeszedem, hogy szilárd hangon szólaljak meg.

– Hívattál.

Apám egyetlen szeme ekkor találkozik a tekintetemmel. A másik szem helyén csak egy csúnyán begyógyult sebhely látható. Mély ráncokkal szántott arca semmilyen érzelmről sem árulkodik.

– Marianne, megköszönöm, hogy csatlakoztál hozzánk.

Ezt úgy mondja, mintha épp megvárakoztattam volna őket, pedig azonnal jöttem, ahogy hívatott. Jellemző.

– Szeretném kikérni a véleményedet egy bizonyos ügyben, amely az egyik matrózunkat érinti.

Int az embereknek, akik a megbilincselte Kígyót erre durván felém taszigálják, és akaratom ellenére is megérezem a belőle áradó, izzadsággal és vérrel keveredő félelemszagot.

– Ezt a férget itt – folytatja apám – rajtakapták, hogy vizet lopott a hordóból.

A szívem elszorul. A fejadagok megdézsmálása halálos bűnnek számít, és gondolni sem akarok rá, hogy már eddig is micsoda büntetést szenvedhetett el a szerencsét-

len. Anders, ez az! Ez a neve. Megkönnyebbülök, hogy eszembe jutott.

– Mit tanácsolsz, mit tegyünk ezzel a tolvajjal?

A kérdésnek akkora súlya van, hogy a kabin forogni kezd velem. Tisztában vagyok vele, hogy minden szem rám mered, várják a válaszom, készen arra, hogy ha a gyengeség bármely jelét mutatom, mélyen elítéljenek. Nagy levegőt veszek. Tekintetem találkozik a vádlottéval, és látom benne a kétségbeesést, meg a reményt, hogy talán elnéző leszek. Fel nem menthetem, ez egyértelmű. Felmerül bennem, hogy talán le kellene vágni valamely végtagját, valamit, ami arányos a büntettel. A kezét talán. Vagy a nyelvét kellene kivágnia? Majdnem felnevetek. Már a gondolat is, hogy én ilyen parancsot adjak, komikus. De ez nem vicces ügy.

– Ez súlyos bűn – kezdem, és remélem, hogy a hangom épp annyira parancsoló, mint amilyennek szánom.
– Megbocsáthatatlan.

Apámra nézek, és látom, hogy szemében győzedelmes kis fény csillan meg.

– Vessétek a zárkába, és rakjátok ki az első homokzátanyon, ami mellett elhaladunk. Hadd tudja meg, mi az igazi szomjúság!

Az elégedettség kis szikrája fokozatosan eltűnik apám szeméből, ahogy elhangzik az ítélet. Csalódást okoztam neki. Apám egyáltalán nem ezt akarta hallani. Bronn felé pillantok, remélem, hogy talán meglátom rajta a megértés jelét, csodálatot, tiszteletet. De az arca olyan, mint mindig, mint a kőszikla, semmilyen érzelemről sem árulkodik, és a harag fájdalmasan fortog bennem. Nem mintha érdekelne, hogy mit gondol!

Anders mintha megérezte volna, hogy a sorsa megpecsételődött, és bocsánatért kezd könnyörögni apámhoz, mígnem végül az egyik őr egy durva pofonnal elhallgatja.

Apám Cleeve-hez fordul.

– Te jössz!

Cleeve arcán kegyetlen vigyor suhan át, ahogy kilép az asztal mögül. Három lépéssel a fogolynál terem, és el metszi a torkát. Karom csapkodni kezd a szárnyaival, de hogy ezt tiltakozásul vagy elismerése jeléül teszi-e, lehetetlen megmondani. Az ilyen gyors döntéstől, és az effajta brutalitástól mindig elfog az émelygés, de kényszerítem magam, hogy végignézzem. Végére is ezért vagyok itt. Nem is volt kérdés, hogy Andersre a halálítélet vár, csak apám azt remélte, hogy én fogom kiadni a parancsot. Tudja, nem ez az első alkalom, hogy szemtanúja vagyok annak, ahogy elhomályosodik a szem, ahogy az élet lassan kihuny, hiszen már számtalanszor kényszerített rá, hogy végignézzem, mivel azt hiszi, ha kötelez rá, hogy elviseljem azt, ami szerint szükséges, akkor majd megváltozom. Csakhogy nem érti, hogy én nem akarok megváltozni.

– Takarítsátok fel ezt a mocskot!

Apám emberei azonnal engedelmeskednek, és a hullát kivonszolják a kabinból. Mögötte vércsík marad, mintha a test még egy utolsó segélykérő üzenetet küldött volna a világba. Erről tudomást sem vesznek, eltüntetik majd.

Amikor már csak ketten maradunk a kabinban, apám felém fordul, és felkészülök, hogy haragja teljes erővel rám zúdul. De nem szól semmit, és ez sokkal baljósabb. Bárcsak ne mentek volna el a többiek! Amikor végül megszólal, a hangja veszedelmesen halk.

– Tudod, hogy mit vártam tőled, igaz?

– Igen.

Nincs értelme tagadni.

– Akkor miért, Marianne? Miért ellenkezel még mindig?

Erre vajon mit feleljek? Az igazat nem mondhatom meg. Apámnak semmiképp. Soha. Ha életben akarok ma-

radni, akkor biztosan nem. Ezért aztán megpróbálok valami megközelítőleg megfelelő választ adni neki.

Olyat, amit hallani szeretne.

– Igyekszem, apám. Egy nap majd képes is leszek kiadni a parancsot, amit hallani szeretnél.

A hangom enyhén beleremeg a hazugságba, de úgy tűnik, apám nem veszi észre. Az ablakhoz lép, és kibámul a tintakék tengerre.

– Emlékszel arra, amikor kicsi voltál? Gyakran ültél itt velem. Játékhajókat sorakoztattál fel a térképeimen, aztán tengeri csatákat vívtál velük. Megolvasztottad a pecsétviaszomat, és azzal öntötted le a papírt. Azt mondtad, hogy az a kiömlő vér. El kellett volna veresselek, olyan sok térképet tönkretettél. De nem tettem. Olyan ígéretesnek tűntél, és én olyan büszke voltam rád.

– Azt hiszem, az ujjamon még mindig megvannak a viasz égette nyomok – mondom egy kis félmosollyal.

– És mégis hagyta szertefoszlni ezeket a szép reményeket! És mára már csak a gyengeség maradt. Tudod, hogy ez mit jelent, ugye? Tudod, hogy mire kényszerítesz?

Persze hogy tudom. Csendes ellenállásomért mindig meg kell fizetnem. Apám felém nyújtja a törét.

– Kérlek! – szólalok meg, mert nem akarom megtenni, amit vár. Nem akarom már megint. – Ígérem, hogy legközelebb jobban igyekszem.

– Fogd!

Nemcsak parancs ez, hanem kihívás is.

De még mindig ellenkezem, kétségbeesetten próbálom kibeszélni magam a pácból.

– Ha adsz még egy esélyt...

Apám egy szempillantás alatt közvetlenül előttem terem, arcát az enyém elé tolja, durván magához ránt, a kés penge túlságosan is közel kerül a bőrömhöz. Kapkodva szedi a levegőt, annyira feldühíti a szemtelenségem. Aztán lassan leereszti, és a kezembe nyomja a törst.

Remegek, ahogy hátralép, és az íróasztala szélére ül. Nincs menekvés. Sosincs menekvés.

– Gyerünk! – A hangja elcsuklik az izgalomtól.

Az arcom ég a szégyentől, ahogy felemelem a pengét, és a tenyerembe döföm. A vércseppek hamar megjelennek a bőrömön, aztán lassan végigcsorognak a tenyere-men, és lecsöpögnek a padlóra.

– Nincs abban semmi öröm, hogy ezt kell látnom – mondja apám, noha szadista mosolya egészen másról árulkodik. – De a javadat szolgálja.

Mindig ezt mondja, valahányszor rákényszerít, hogy véráldozattal tisztítsam meg magam a gyengeségtől vagy a határozatlanságtól. Régen még el is hittem neki. Manapság már csak a túlélés kedvéért teszem.

Nem fáj annyira, valójában alig, mert csak egy kevés vérre van szükség. Csak egy kis vágásra. Csak annyira, ami elég, hogy emlékeztessen apám hatalmára. Csak annyira, ami elég a megszégyenítéshez. Végighallgatom a szokásos prédikációt arról, hogy csak engem akar megvédeni, mert én vagyok saját magam legnagyobb ellensége, és ha hajlandó lennék végre engedelmeskedni neki, akkor megspórolhatnám magamnak ezt a fájdalmat, majd a szokásos szavakkal zárja...

– Harcosok vagyunk, Marianne! Egy harcos nem lehet gyenge.

Odalép hozzám, hogy visszavegye a törét, én pedig egyenesen émelygek attól, hogy valamilyen szinten még mindig vágyom az elismerésére, hogy szeretné visszatérni azokhoz az időkhöz, amikor még rajongva imádtam.

Mielőtt félni kezdtem tőle. Hátralép, elfordul, és én gyűlölöm, hogy képes ennyire megalázni. Ennyire megsemmisíteni.

Aztán belenyúl sok ládája közül az egyikbe, és előhúzza valami ruhacsomót. – Nesze, ez a tiéd!

Enyhe zavarral elveszem tőle, közben vigyázok, ne-hogy összevérezzem. A selymesen lágy, tengerzöld anyag nem Kígyó-egyenruha. Kirázom az összehajtogatott hol-mit, és megállapítom, hogy noha hosszú, női öltözék, je-lenlegi ruhámhoz semmiben sem hasonlít. Hímzése az óceán hullámozását utánozza, az ujját és a nyakvonalát gyöngyökkel varrták ki. El sem tudnék képzelni ennél al-kalmatlanabb öltözéket egy hajó fedélzetén.

– Hamarosan fontos vendégünk érkezik. Szeretném, ha jó benyomást tennél. Meg tudod tenni?

– Hogyne! – Végre egy olyan parancs, amelynek való-ban képes vagyok engedelmeskedni.

– Jól van. Eredj, öltözz át! Később majd hívatlak.

Nyilvánvaló, hogy elbocsátott, így megfordulok, és vi-gyázva, hogy el ne csússzak a padlót borító véren, kime-gyek a kabinból.

Kétségbeesetten vágyom a friss levegőre, ezért a fedélzet felé tartok. Miközben kerülgetem a fedélzeti deszkákat viasz védőréteggel dörgölő Kígyókat, egy szélfuvallat belekap a szoknyámba, és haranggá dagasztja előttem. A szoknyaviselés értelmetlenségét már rég megszoktam. Állítólag ez jelzi a kívülállóknak, hogy hivatalosan nem vagyok a legénység tagja. De miután még sosem láttam, hogy mást is szoknyaviselésre kényszerítettek volna, az a gyanúm, hogy ezt is csak apám találta ki a kínzásomra. Rajtam kívül senkit sem zavar, hogy a hosszú szoknyát állandóan végighúszom a fedélzet tócsáin, amelyek a ten-geri élet természetes velejárói, és hogy a ruha szegélye szinte állandóan csuromvíz. Érthető hát, hogy mennyire nem várom, hogy felcseréljem egy még ennél is célsze-rűtlenebb öltözékre. Felbámulok a vitorlázatra, nézem, ahogy a fény megvillan a főárbócra rögzített szigonyon, és megállapítom, hogy ebből a távolságból meg sem lehet különböztetni a kötélzetten dolgozó nőket a férfiaktól. Ó,

mennyire vágyom rá, hogy levethessem ezt a nyomorult szoknyát, és csatlakozzam hozzájuk!

A tenyerembe kis fájdalom szúr, és ökölbe szorítom a kezem. Remélem, hogy senki sem fogja észrevenni legújabb megaláztatásom jelét. Persze nem fogják. Az az igazság, senki sem törődik velem annyira, hogy ilyesmit észrevegyen. Sokszor akár azt lehetne hinni, láthatatlan vagyok.

Anders halála megrázott, pedig semmi szokatlan nem volt benne. Hatéves koromban láttam életem első kivégzését. Legalábbis az elsőt, amire emlékszem is. Mindenki a hajó kormánykereke köré gyűlt, és a légkör annyira tele volt rosszindulattal, hogy gyerek létemre is megéreztem, valami borzalmas baj lehet.

A zárkából felvonszolt férfi szemmel láthatóan hosszabb időt tölthetett fogolyként. Nyomorúságos állapotban volt. Aszott testét összeverték, bőre mocskos volt. A szél épp felém sodorta a belőle áradó bűzt, és öklendezni kezdtem tőle.

A kapitány a félénken meggörnyedt alak fölé tornyosulva hirdette ki, hogy milyen árulást követett el. Nem sikerült elvégeznie egy rábízott feladatot. Nem egészen értettem, hogy mi történik, mígnem a kapitány a hajánál fogva megragadta a foglyot, és elvágta a torkát. Mindig a torokra ment. Apám a kegyetlen kivégzés kedvelője. A férfi térdre zuhant, majd előredőlt, a sebéből felbugyogó vér úgy vette körül a testét, mint valami különös, halálos glória.

De én nem azt láttam, hogy egy hajóskapitány megbünteti az engedetlen matrózt, hanem azt, hogy az apám megölt egy fegyvertelen embert. És sírva fakadtam.

Ez bizony helytelen volt. Apám kegyetlenül felbőszült, nemcsak azért, mert csalódást okoztam neki, hanem azért is, mert szegényt hoztam rá. És jöttek a büntetések. A legrosszabb ezek közül az volt, hogy nekem kellett feltaka-

rítani a holttest után ottmaradt megalvadtt vért, miután a halottat a tengerbe hajították. Ki gondolta volna, hogy egy szoknya milyen rengeteg vért képes magába szívni?

Talán ezért él még mindig az emlékezetemben az eset. A fedélzet ugyanazon pontján állva most is meg tudom mutatni a pontos helyét, ahol a gyilkosság bizonyítéka átítatta hajónk testét, noha ma már a vér nyoma nem látható. Kényszerítettek, hogy addig súroljam, dörgöljem a deszkákat, míg a karmazsinvörös folt el nem tűnt, de a ruhámon örökre ott maradt a nyoma. Az a fémes szag még most is az orromban van, és kissé odébb lépek, hogy a múltat magam mögött hagyjam, úgy, ahogy azt kell. Hiszen azóta nagyon sok embert láttam meghalni. Túl sokat.

Lenézek a fagyos, fekete vízre, oly sok tengerész sírjára, és azon tűnődöm, hogy miért is választja bárki a nyugtalan hullámokat a szilárd talaj helyett.

Apám hajója, *A hajadon bosszúja* könnyedén szeli a habokat. Néma ragadozóként, amelytől mindenki retteg a Keleti-szigeteken. A mi hajónkban nem tesznek kárt ezek a veszedelmes vizek, de láttam, hogy mi történik a kisebb, gyengébb vitorlásokkal, amikor viharba kerülnek, és tudom, hogy az óceán van olyan halálos, mint akármelyik orgyilkos. A mélyén ott leskelődik a saját hadserege, a sötétben rejtőző ádáz gyilkosok, amelyek csak a pillanatot lesik, hogy lecsapjanak. A szirénszörnyek semmilyen prédát sem vetnek meg – ebbe az ember is beletartozik –, és nem egy hajót nyeltek már el óriás kigyócápák.

Egyik legkorábbi emlékem a gyerekkoromból, hogy süllyedek lefelé a tengerben, kézzel-lábbal tehetetlenül kapálózom, ahogy a víz megtölti a tüdőmet. Érzem a súlyát. Az elviselhetetlen, áthatolhatatlan sötétséget. Arra nem emlékszem, hogy hogyan estem a vízbe, vagy hogy ki húzott ki, de a félelmet olyan élénken érzem most is,

mintha csak tegnap történt volna. És ha megpróbálnám elfelejteni, akkor az álmaim emlékeztetnek rá.

Ha a *Hajadon* a börtönöm, akkor az óceán a börtön-öröm.

Elképzelhetetlen, hogy egy Kígyó így gondolkodjon. De hogy én! Hogy a Vipera lánya féljen a víztől! Ez a legnagyobb szégyen, egyben a legnagyobb kudarc is. Hiszen végtére is ide születtem.

Akár tetszik, akár nem.

Belevájom a körmöm a korlát szálkás fájába, fájdalmat akarok okozni a hajónak, azt akarom, hogy velem együtt szenvedjen.

Egyetlen vigaszom, hogy tizenhét évesen még nem is kell hivatalosan belépnem a Kígyók sorába, és nem kell szolgálnom. Sem az apámat, sem a királyomat. De már csak hetek választanak el a tizennyolcadik születésnapomtól, és amint nagykorú leszek, sor kerül a Beavatásra, és egy egész sor próbát kell kiállnom, mielőtt elfoglalhatom a helyem apám oldalán. Királyi megbízásból igazi orgyilkossá válok, mint a többiek apám ötvenfős legénységében. Mindegyikük rendkívül jól képzett gyilkos.

Nevetnem kellene, ha mindez nem lenne hátborzongatóan valóságos. Nem arról van szó, hogy nem becsülöm a Vipera és a legénység fontosságát. Nagyon is becsülöm. A keleti király még évszázadokkal ezelőtt hozta létre a Vipera intézményét, és nevezte ki az első Viperát, hogy a Királyi Flotta élére állva védje a tizenkét szigetet a tengerentúli Nagybirodalom fenyegetésétől. Mivel a Vipera kizárólag a királynak tartozott elszámolással, a jelenléte oly fenyegetővé, oly rémségessé vált, hogy józan ésszel senki sem merte kétségbe vonni a tengerek fölötti uralmát. És igaz ugyan, hogy a harc évekig folyt a szigetek és a Nagybirodalom között, a Vipera végül győzelemre vitte a Királyi Flottát, és minden jól végződött.

Telt, múlt az idő, és mivel a Nagybirodalom felőli veszedelem megszűnt, a Keleti- és Nyugati-szigetek egymás ellen fordultak. A Vipera a keleti király legfontosabb fegyvere, a királyt fenyegetők megsemmisítésének eszkö-

ze lett. Igaz, hogy már az a háború is réges-rég véget ért, de a nemzedékek során a Vipera a félelem jelképévé vált, a legénysége mindenre elszánt, és mindent megtesz, amit kell, legyen mégoly kellemetlen is, csak azért, hogy megőrizték a Keleti-szigetek békéjét.

Apám tehát kegyetlen, de erre megvan a jó oka. Mi őrizzük a szigetek biztonságát. Mi őrizzük az emberek biztonságát. És nekem meg kell találnom a módját, hogy elfogadjam az erőszakot, ha szolgálni akarom őket. Úgy, ahogyan szeretném, és ahogyan az kötelességem is.

Csak azt nem tudom, hogyan.

A szemem sarkából mozgást veszek észre a bal oldalamon, és arrafelé pillantok. Toby az, a hajósinas. Valami kötéllel küszködik. Most ő az egyetlen gyerek a *Hajadonon*. A legutóbbi kikötéskor csatlakozott hozzánk, amikor hat hónappal ezelőtt megálltunk az Első-szigeten. Apám csak nagy ritkán engedi meg, hogy gyerek is legyen közöttünk, és nem is tudom, hogy miért tett kivételt Tobyval. Odamegyek hozzá, és megmutatom neki, hogy kell megkötni azt a bizonyos csomót, amire szüksége van. Nem szól hozzám, de egy apró, feszült mosollyal jutalmaz, mielőtt eliszkol. Szükszavú fiú.

Ahogy Toby után nézek, észreveszem, hogy Ren, a fedélzetmester bámul. Üdvözlésképpen rámosolygok, de válaszul csak mordul egyet, aztán a hátsó árbóc felé fordul. Szükszavú ember.

A hátam mögött halkan megnyikordulnak a fedélzeti deszkák, és a vállam fölött hátranézek. De megnyugszom, amikor látom, hogy ki az.

Grace közeledik, az egyetlen Kígyó, akit bármikor örömmel látok. Testhezálló egyenruhája teljes mozgásszabadságot ad neki. Fegyvert nem visel, mert ő maga a fegyver: fürge, erős és halálos. Mellém áll, és kibámul a nyílt tengerre. Arckifejezése komor és eltökélt.

Sokáig hallgat, és végül én töröm meg a csendet.

– Baj van?

Oldalra hajtja a fejét, mint egy párdúc, és döbbenetesen fekete szeme az én sárszürke tekintetembe mélyül.

– Hallom, hogy mi történt Andersszel.

Vállat vonok.

– Nem te végeztél vele.

És már századszor azon töprengek, hogy vajon milyen véleménnyel lehet rólam Grace. Hét évvel idősebb, mint én, a hajón élő nők közül övé a legnagyobb tisztelet, engem mindenkinél jobban ismer, az évek során ő képzett ki a harcra. Tökéletesen tisztában van vele, hogy mire vagyok képes, azt is pontosan tudja, hogy mennyire fogom vissza magam, és mégsem szól semmit. Egyetlenegyszer sem árult el apámnak, amikor szándékosan gyengébbnek mutattam magam a harcban, mint amilyen voltam. Sejtí vajon, hogy inkább gyógyítanék, semmint ölnék? Érzí, hogy a szívemben nincsenek gyilkos indulatok? Vagy talán úgy gondolkodik, mint apám, és azt hiszi, hogy idővel megtalálom a helyem köztük, és a király szolgálatában álló gyilkos leszek én is? Grace majdnem olyan, mintha a nővérem lenne, de amíg a kapitányának tartozik engedelmességgel, addig nem bízhatom benne teljesen. Senki-ben sem bízhatok.

– Úgy hallom, látogatót várunk – mondom a témaváltás nagyon is átlátszó szándékával.

– Igen. Készülődnöd kellene.

Feltartom a förtelmes öltözéket.

– Láttad, hogy mit kell felvennem?

Grace felvont szemöldökkel elveszi tőlem a ruhát.

– Na, gyere! Segítek.

Ahogy megindulunk lefelé a fedélközbe, a vállam fölött hátraszólók.

– Ki ez a vendég, akit ennyire fontos lenyűgözni?

– A kapitány nem mondta meg?

Látszik, hogy ezt furcsállja.

– A hír szerint Torin herceg méltóztatik kitüntetni minket a jelenlétével. És mielőtt még megkérdeznéd, fogalmam sincs, hogy miért.

A királyi család tagja látogat meg minket! Ez új dolog. Valahányszor apámnak meg kell jelennie az udvarnál, vagy ha új parancsokat vár, mi vagyunk azok, akik az Első-szigetre megyünk. A palotába mindig egyedül megy. A *Hajadon*ról senki sem kíséri, mert a király titokban szereti intézni az ügyeit. Úgy sejtem, az én tudásom nagyon is korlátozott, még a herceg sincs beavatva apja sötét titkaiba, apámnak adott parancsaiba. Eltűnődöm, hogy vajon kinek az ötlete ez a látogatás. Apámé vagy a királyé? És miért pont most?

A hercegről senki sem tud valami sokat, így aztán rejtélyes légkör veszi körül. Vannak, akik úgy tartják, hogy gyáva ember, aki rejtőzködésével szégyent hoz apja nevére, míg mások úgy vélik, hogy nagy tudós, aki csak a könyveit bújja. Még azt a pletykát is hallottam, hogy titokban és álnév alatt az apja ellen harcol, és már évek óta nem is látták egymást. Akármi legyen is az igazság, egy dolog biztos: a herceg csak nagy ritkán jelenik meg a nyilvánosság előtt. És most idejön. Fogalmam sincs, hogy mire készülhet apám, de feltételezem, hogy semmi jóra.

A kabinomba érve némileg enyhül a feszültségem – az ajtó egyfajta hamis biztonságérzetet nyújt.

Sivár kis hely a kabinom. Az egyik fal teljes hosszát elfoglalja a fekhelyem. Ezen kívül más bútor alig van benne. Egy kezemen meg tudom számolni a holmimat: ruha, kés, tengerészláda, mosdótál, éjjelijedény.

És most ehhez adódik hozzá az új ruha.

A padlóra hajítom, és belevetem magam a függőágyamba. Grace lehajol, felszedi a földről, és elhúzza a száját.

– Ezt meg vajon honnan ásta elő a kapitány?

– Bele sem merek gondolni. Lehet, hogy valami nőé volt, akivel a legutóbbi partra szálláskor szórakozott. Vagy egy halott testéről szedte le. Akárhogy is, talán jobb nem sokat gondolkodni ezen.

Grace szemmel láthatóan jól mulat, miközben alaposan kirázza a ruhát.

– A kapitány tudja, egy új ruhánál több kell ahhoz, hogy tiszteletreméltó és illedelmes légy, igaz? – azzal huncutul oldalba bökö.

Tettetett felháborodással levegő után kapok, de végül átlendítem a lábam a függőágy peremén, és kényszeredetten felállok. Legjobb lesz mielőbb túlesni az egészen.

Grace felsegíti rám a nagyestélyit, és rájövünk, hogy több rétegben egymásra omló, kidagadó szoknyából és mélyen kivágott ingvállból áll, ami olyan szűk, hogy alig kapok benne levegőt.

Miközben Grace megköti a szalagokat a hátamon, eszembe jutnak azok az idők, amikor sokkal több időt töltöttem velem itt, a kabinban. Amikor még kicsi voltam, és ő azon kevesek közé tartozott, akik észrevettek.

– Emlékszel azokra a történetekre, amelyeket régen meséltél nekem?

Grace erősen meghúzza a fűzőt, amitől szinte eláll a lélegzetem.

– Milyen történeteket?

– A varázslatosakat. A mágusokról.

Szívből kívántam, hogy bárcsak igazak lettek volna. Talán még most is azt szeretném.

Grace egy pillanatig hallgat.

– Azt hiszem, igen. De ez most hogy jutott eszedbe?

Vállat vonok. A történelemlétkönyvek szerint a mágia már évszázadok óta eltűnt keletről, de még az is lehet, hogy sosem létezett, amilyen keveset beszélnek róla. De én mindig is rajongva hallgattam még azt is, ha csak futólag emlegették, és imádtam a mitikus lényekkel telt

legendákat, mert olyan érzés volt, mintha a mesék meg tudnának védeni a valóságtól.

– Csodálkozom, hogy emlékszel.

Egy darabig hallgatók.

– Nincs valami sok emlékem, amiből válogathatnék.

Grace finoman megérinti a karomat, és az állát a válamra támasztja.

– Azok csak tündérmesék voltak, hogy elaludj. Ne is törődj velük!

Tétova mosolyom eltűnik az arcomról. Reméltem, most is mond egy mesét, hogy valami vigaszt nyújtson, így ez a lekicsinylő hang egészen belém szúr.

Hogy témát váltsak, megköszörülöm a torkomat.

– Talán a hajammal is kellene valamit kezdeni – cibálom meg dugóhúzászerűen göndörödő fürtjeimet.

– Teljesen jól van úgy, ahogy van – mondja Grace, de nem is figyelek rá, és megpróbálom rávenni a kócos hajtőmeget, hogy fogadjon szót. Igyekszem feltornyozni valahogy, de az a gyanúm, hogy nem sikerült túl jól.

– Mit gondolsz? – kérdem, de Grace nem felel.

Még mindig mögöttem áll, de így is megérzem, hogy a hangulata megváltozott.

– Mi a baj? – kérdezem összeráncolt homlokkal.

– Semmi – feleli enyhe elutasítással a hangjában. – De azt hiszem, a hajadat leeresztve kellene hagynod. Végtére is apád úgy szereti, és nem akarunk okot adni rá, hogy haragra gerjedjen, nem igaz?

Ez így van. A leeresztett haj ugyanaz, mint a ruhaviselés. Ez is annak a jele, hogy nem vagyok a légénység hivatalos tagja. Csak akkor kötöm hátra, amikor egyedül vagyok, csakis akkor élvezhetem azt a megkönnyebbülést, hogy nem lóg a szemembe.

Grace megkerül, és szembeáll velem. Egy pillanatra a tekintete valahová a távolba mereng, de aztán gyorsan újra visszatér a jelenbe.

– Na, szeretném én látni, hogy a kapitány panaszkodni merjen erre! – mondja elismerő mosollyal.

– Köszönöm.

Valószínű, hogy Grace segítsége nélkül még mindig elveszetten küszködnék a tengerek alsószoknyáival.

Beülünk a függőágyba, és szelíden ringatózni kezdünk. Egészen meglep, amikor Grace megfogja a kezem. A mozdulat szokatlanul anyai, és egy ostoba pillanatra úgy érzem, hogy mindjárt sírva fakadok. Azzal terelem el a figyelmemet, hogy tekintetemmel elkezdem körberajzolni a bőrén látható kis fehér foltokat, a pigmenthiánytól keletkezett aprócska szigeteket a kezén. A karján is vannak ilyen foltok. Láttam, amikor a ruhaujja alól kikandikáltak. Amikor kicsi voltam, úgy képzeltem, hogy az egész testét ez a tékép borítja, egy egész világ, ami csak az övé.

– Többet kellene edzenünk – szólal meg Grace.

Erre nem mondok semmit, mert nincs a világon annyi edzés, ami megoldaná a gondomat.

– És Marianne! Nincs abban semmi rossz, ha valaki hisz a varázslatban.

– Még akkor sem, ha csak ostoba meséről van szó?

Grace csibészesen rám vigyorog.

– Olyan nincs is!

Amikor elmegy, és nincs más dolgom, mint várni, hogy hívassanak, előkotrom a halott madárkát a ládamból. A szaga a torkomba mar, amint kiszabadul a zárt helyről. Már oszlásnak indult, és az élet apró szikrája, amely még ott pislákolt, amíg a test meleg volt, mostanára eltűnt. Ez a madár semmit sem fog tanítani nekem. A fenébe! Kinyitom a kabinablakot. A tengervíz az arcomba permetez, én meg az óceánba pottyantom az apró holttestet. Valamilyen éhes vízi lény még ízletes falatra bukkanhat benne, és akkor legalább nem pusztult el hiába.

Tudom, hogy Grace miért akar többet edzeni. A Beavatáson jár az esze. A sok titokzatossággal körbevont

szertartás mindenki számára teljesen más. Egyszer megkérdeztem Grace-t, hogy mire számíthatok, és a válasz előtt sokáig hallgatott.

Nem kérdezheted meg. Én meg nem mondhatom meg. Vagy sikerrel jársz, vagy elbuksz. Ez a szabály.

Grace látható aggodalma a Beavatás miatt, cseppet sem növelte az önbizalmamat. *Grace* semmitől sem félt.

Ami engem illet, nem is tudom, hogy mitől félek jobban: magától a Beavatástól, vagy attól, ami utána jön. Meddig kell majd várnom az első küldetésre? És aztán? Vajon mi lesz? Meg kell ölnöm valakit? Meg tudnám tenni. Minden eszközöm megvan hozzá. *Grace* gondoskodott róla, hogy felkészítsen. De ennyire keveset ér egy élet? Hogy egyetlen ember szeszélye véget vethet neki?

Ugyanakkor két teljesen más dolog kibújni apám kívánságai alól, valamint ellenszegülni a kapitányom utasításainak, aki a király parancsait hajtja végre.

A tenyeresemen ejtett sebre nézek. Talán apámnak van igaza. Talán tényleg túlságosan gyenge vagyok.

E gondolatok elől elmém meghátrál, és inkább visszatér a herceg közelgő látogatásához. A hatalmas óceán egész területét figyelembe véve furcsa, hogy éppen ezen a ponton jön létre a találkozó.

Közel vagyunk a láthatatlan határvonalhoz, amely az óceánt keleti és nyugati felségterületre osztja. Ezt a vonalat sosem lépjük át. A Nyugati-szigetek nem tartoznak sem a király, sem bárki más kormányzata alá, és amióta a tizenkét sziget egysége megszűnt, a Nyugati-szigetek teljesen összeomlottak. Mára már csak a mesék maradtak, a nemzedékről nemzedékre elsuttogott regék a jogtalanságokról, a garázda, vad klánokról és a tenger mélyén lakó gonosz szörnyekről. Azt beszélnek, hogy az utolsó mágusok még mindig ott élnek nyugaton, de a varázslataik sokkal kegyetlenebbek, mint azokban az időkben, amikor még az uralkodó fennhatósága alá tartoztak. A legendás

vízi raptorszörnyek most is félelemmel töltik el még a legkeményebb hajós szívét is, pedig pusztá mítosznál nem többek. Mindenki fellelegzik majd, ha egy kissé eltávolodunk a nyugati vizektől.

Kivéve engem.

Engem régóta vonz mindaz, ami a határon túl lehet. És épp annyira vágyom rá, hogy Grace a nyugatról meséljen, mint amennyire gyerekkoromban szerettem a keletről szóló regéket. Az elfeledett hat szigetet körülvevő rejtély engem pont úgy csábít, ahogy másokat riaszt, és óriási vágyat kelt bennem az ismeretlenbe való merészkedés iránt. Ám ez az érzés – az a gyanúm – sokkal kevésbé a bátorságból, mint a menekülés iránti vágyból származik. Miután tudom, hogy csak én érzek így, felmerül bennem, milyen számító volt apám, amikor Torin herceget ezekre a riasztó vizekre invitálta. Ezzel próbálja megfélemlíteni! És nem is akarok belegondolni, hogy nekem milyen szerepet szán ebben a találkában.

Több órába is beletelik, mire végre valaki bekopogtat hozzám, és megment a gondolataimtól. A *Hajadon* egy ideje már megállt, ebből tudom, hogy lehorgonyoztunk.

Ajtót nyitok, és Bronn-nal találom magam szembe, aki furcsa pillantást vet rám, nem is értem, hogy miért, aztán eszembe jut, hogy mennyire más öltözetet viselek, mint szoktam. Semmi kétség, a feltörni készülő kacagás elnyomásával küzd.

– Mit akarsz? – Már az idejére sem emlékszem, hogy Bronn mikor keresett fel utoljára a kabinomban.

Beletelik egy kis időbe, mire képes megszólalni.

– Torin herceg közeledik. A fedélzetre hívatnak.

– Micsoda megtiszteltetés! – mondom önkéntelenül feltörő maró gúnnyal.

Bronn nem mozdul, ezért még hozzáteszem:

– Rendben van. Tudom az utat.

Erre sem szól semmit, csak áll, de olyan unott közöny-nyel, hogy leplezetlen ingerültséggel furakszom el mel-lette. Mióta kell engem a *Hajadon* fedélzetén kísérgetni? Bronn közvetlenül mögöttem jön, de nem veszek róla tu-domást, és a némaság régóta közénk álló fala most vasta-gabb, mint valaha.

Mivel életemben most fordul elő először, hogy királyi vendégeket fogadunk a *Hajadon* fedélzetén, nem igazán tudom, mire számítsak, de az biztos, hogy az élém táruló látványra nem voltam felkészülve. A fedélzeten szabályos rendben sorakozik a legénység, mindenki teljes felszere-lésben: fekete felső és nadrág, fölötté fekete köpeny, me-lyet derékban takarosán megkötöttek, a csuklyáikat pedig a fejükre húzták. Apám is készen áll a herceg fogadására, Cleeve és Ren egy-két lépéssel mögöttem várakozik, Grace pedig valamivel hátrébb és oldalt áll. Noha köztük élek, a dízsorakozó látványa, ahogy ott pompáznak halált hozó dicsőségükben, érzékelteti velem, hogy micsoda ret-tegést ébreszthetnek ellenségeink szívében. És valószínű, hogy a szövetségeseinkében is.

Apám felnéz a közeledtemre, és megkönnyebbülve lá-tom, hogy elégedett a megjelenésemmel.

– Á, Marianne! Megjöttél. Gyönyörű vagy, leányom.
– Túlságosan is hangosan beszél, és tudom, hogy a sza-vakat nem nekem, hanem a legénységnek szánja. Arra számítottam, hogy öltözkémet mulatságosnak találják, netán egyik-másik matróz még ki is nevet, de többségük tátott szájjal bámul, és rájövök, hogy feltehetően éppen el-lenkező hatással vagyok rájuk.

– Köszönöm, kapitány! – felelem, és a megszólítással is igyekszem érzékeltetni, hogy próbálok a lehető legjob-ban viselkedni. És erre szükség is van, mert e pillanat-ban egy hatalmas hajó, majdnem akkora, mint a miénk, mellénk siklik. A hajón a kék-zöld királyi zászló és a Ke-leti-szigetek zászlaja lobog. Olyan eleven ez a ragyogás

és szín, hogy csak erősebben hangsúlyozza a *Hajadont* állandóan beborító sötétséget. Kivéve engem. Ma este olyan feltűnő vagyok ebben az ostoba ruhában, mint valami jelzőtűz.

Ren és Cleeve előrelépnek, hogy elkapják a királyi kormányos által átdobott köteleket, amelyekkel a két hajót annyira közel húzzák egymáshoz, hogy az utasok át tudjanak szállni hozzánk. Először a királyi gárda tagjai közül jönnek át jó néhányan. Lándzsáikat szertartásosan a mellükhöz szorítják. Akaratom ellenére is elmosolyodom, mert ha köztük és apám elit egysége között harcra kerülne sor, még csak nem is kérdés, ki győzne. Eltűnődöm, hogy vajon Torin herceg tisztában van-e azzal, mennyire kiszolgáltatott itt nálunk.

És ekkor ő is átszáll a hajónkra. Idősebb emberre számítottam, a kényelmes életmódtól derékban megvastagodott, talán kissé arrogáns férfira. De a közelgő fiatalember korban egészen közel állhat hozzám, öltözéke kifogástalan, és erős, sudár alkata arról árulkodik, hogy semmiképp sem lehet lusta utasa hajójának. Rangjából következő magabiztossággal jár, és noha jóvágású arca kemény a rejtett feszültségtől, az az érzésem, hogy a királyi udvar népszerű alakja lehet. Főként a nők körében.

– Torin herceg! – lép előre apám, jobb kezét üdvözlésül a szívére helyezve. – Isten hozott a *Hajadonon*!

– Megtisztelő, Adler kapitány – feleli Torin. A hangja olyan, mint a bársonyosan csorgó méz. – Az embert nem minden nap hívják meg estebédre vizeink legrettegettebb hajójára.

– Örömmel tölt el, hogy el tudtál jönni. – Soha életemben nem láttam még, hogy apám bevetette volna a személyes varázsát. Azt sem tudtam, hogy egyáltalán van neki! – Engedd meg, hogy bemutassam a kormányosomat, Cleeve-et, és a fedélzetmesterünket, Rent! Ez pedig Bronn. Legmegbecsültebb orgyilkosunk.

Gyors pillantást vetek Grace-re, hogy lássam, hogyan viseli, hogy így, nyilvánosan átnéznék rajta. Végtére is Grace a legénység egyik rangidős tagja. Arca semmilyen érzelmet sem árul el, de az a gyanúm, hogy apám nem először becsüli így le a többiekkel szemben. Ragyogó tehetsége ellenére van egy végzetes hibája. Grace nő. A hajón élő nők mindegyikének gyorsabbnak kell lennie a harcban, mint a férfiaknak, és keményebben kell dolgoznia, ha ugyanazt az elismerést akarja kapni. Én aztán mindegyikükénél jobban tudom, hogy apámnak milyen lesújtó véleménye van a nőkről.

Torin herceg udvariasan bólint a bemutatottak felé.

– Örülök, hogy megismerhetlek benneteket, ámbár a hírnevetek természetesen messze elóttetek jár. De hol a jegyesem?

Előrebámulok, és várom, hogy valahonnan a hajó mélyéről előbukkan egy elegáns, gyönyörű nő, aki édesdeden szabadkozik a késés miatt. De senki sem jön. És ahogy apám hazug mosolyával felém fordul, ráébredek, hogy nem is fog megjelenni semmilyen nő. Mert a herceg rólam beszél!